

I.

Babička měla syna a dvě dcery. Nejstarší žila mnoho let ve Vídni u přátel, od nichž se vdala. Druhá dcera šla pak na její místo. Syn řemeslník též byl již samostatným a přiznal se do městského domku. Babička bydlela v pohorské vesničce, na slezských hranicích, žila spokojeně v malé chaloupce se starou Bětkou, která byla její vrstevnice a již u rodičů sloužila.

Nežila osamotnělá ve své chaloupce; všichni obyvatelé vesničtí byli bratřími jí a sestrami, ona jim byla matkou, rádkyní, bez ní se neskončil ani křest, ani svatba, ani pohřeb.

Tu najednou přišel babičce list z Vídně od nejstarší dcery, v němž jí vědomost dávala, že manžel její službu přijal u jedné kněžny, která má velké panství v Čechách, a sice jen několik mil vzdálenosti od pohorské vesničky, kde babička bydlí. Tam že se nyní s rodinou odstěhuje, manžel pak vždy jen přes léto že tam bude, když i paní kněžna se tam zdržuje. Ku konci listu stála vroucí prosba, aby babička k nim se odebrala navždy a živobytí svoje u dcery a vnoučat strávila, kteří se již na ni těší. Babička se rozplakala; nevěděla, co má dělat! Srdce jí táhlo k dceři a k vnoučátkům, jichž neznala ještě, dávný zvyk poutal ji k malé chaloupce a k dobrým přátelům! Ale krev není voda, touha přemohla dávný zvyk, babička se rozmyslila, že pojedje. Chaloupku se vším, co v ní, odevzdala staré Bětce s doložením: "Nevím, jak se mi tam líbit bude a jestli přece zde neumru mezi vámi." Když jednoho dne vozík u chaloupky se zastavil, naložil naň kočí Václav babiččinu malovanou truhlu, kolovrat, bez něhož být nemohla, košík, v němž byla čtyry chocholatá kuřátka, pytlík s dvěma čtverobarevnými kořaty a pak babičku, která pro pláč ani neviděla před sebe. Požeháním přátel provázena odjela k novému domovu.

Jakého to očekávání, jakého radování na Starém bělidle! Tak totiž nazýval lid osamělé stavení v rozkošném údolíčku, jež paní Proškové, babiččině to dceři, za byt vykázano bylo. Děti vybíhaly každou chvilku na cestu dívat se, nejede-li už Václav, a každému, kdo šel kolem, vypravovaly: "Dnes už přijede naše babička!" Samy pak mezi sebou si ustavičně povídaly: "Jakápak asi ta babička bude?"

Ony znaly více babiček, podoby jejich se jim v hlavě pletly, nevěděly však, ku které tu svou babičku připodobnit. Tu konečně přijíždí k stavení vozík! "Babička už jede!" rozlehlo se po domě; pan Prošek, paní, Bětka nesouc na rukou kojence, děti i dva velicí psové, Sultán a Tyrl, všecko vyběhlo přede dvěře vítat babičku.

S vozu slézá žena v bílé plachetce, v selském obleku. Děti zůstaly stát, všechny tři vedle sebe, ani s babičky oka nespustily! Tatínek jí tiskl ruku, maminka ji plačíc objímala, ona pak je plačíc též líbala na obě líce. Bětka přistrčila jí malého kojence, boubelatou Adelku, a babička se na ni smála, jmenovala ji malé robátko a udělala jí křížek. Pak ale ohlídl se po ostatních dětech, volajíc na ně tónem nejpříjemnějším: "Moje zlaté děti, moje holátka, co jsem se na vás těšila!" Ale děti sklopily oči a zůstaly stát, jako by je přimrazil, a teprv na matčin rozkaz podaly svoje růžová líčka babičce k políbení. Nemohly se ani vzpamatovat! Jakpak, to byla babička zcela jinaká než všechny ty, co kdy viděly; takovou babičku ony ještě jaktěživy neviděly! Div na ní oči nenechaly! Kamkoli se postavila, obcházely si ji kolem dokola a prohlížely od hlavy do paty.

Obdivujou tmavý kožíšek s dlouhými varhánkami vzadu, řáskou zelenou mezulánku, lemovanou širokou pentlí; líbí se jim červený květovaný šátek, jež babička na placku vázaný má pod bílou plachetkou; posedají na zem, aby dobře prohlédnout mohly červený cvikel na bílých punčochách a černé pantoflíčky. Vilímek poškubuje barevné klůcky na rohožové mošince, kterou babička drží na ruce, a Jan, starší z dvou chlapců, zpolehounka zdvihá babičce bílý, červeně pasovaný fěrtoch, neboť nahmatal pod ním cosi tvrdého. Byl tam veliký kapsář. Jan by byl také rád věděl, co v něm je, ale nejstarší z dětí, Barunka, odstrčila ho, šeptajíc mu: "Počkej, já to povím, že chceš sahat babičce do kapsáře!" - To šeptnutí byla ale trochu hlasité - bylo je slyšet za devátou stěnou. Babička si toho všimla, nechala řeči s dcerou, sáhla do kapsáře řkouc: "No, podívejte se, co tu všecko mám!" A na klín vykládala růženec, kudlu, několik chlebových kůrek, kousek tkanice, dva marcipánové koníčky a dvě panenky. Poslední věci byly pro děti; když jim to babička podala, doložila: "Ještě něco vám babička přivezla!" a hned vyndávala z mošinky jablka a kraslice, z pytlíku osvobodila kořata, z košíku kuřátka. To bylo radosti, to bylo skákání! Babička byla nejhodnější babička! "To jsou kořata májová, čtyř barev, ta chytají výborně myši; dobré jsou v domě. Kuřátka jsou ochočeny, a když si je Barunka naučí, budou za ní běhat jako psíčkové!" povídala babička a děti se hned ptaly na to i ono, nic se neupejply, hned byly s babičkou dobří kamarádi. Matka je okřikovala, aby daly babičce pokoj a nechaly jí oddechu, ale babička zase řekla: "Přej nám tu radost, Terezko, vždyť jsme rády, že se máme," a děti poslechny babičku. Jeden sedí jí na klíně, druhý stojí za ní na lavici a Barunka stojí před ní a dívá se jí do tváře. Jednomu je divno, že má babička bílé vlasy jako sníh, druhému, že má babička scvrklé ruce, třetí povídá: "Ale babičko, vy máte jen čtyry zuby!" Babička se usmívá,

hladí tmavohnědý vlas Barunčin řkouc: "Kdyť jsem stará; až vy budete stáry, budete taky jinaký!" a děti to nemohou pochopit, že by ty jejich bělounké, mladé ruce mohly kdy tak svrašťělé být jako ruce staré babičky.

Babička si hned první hodinu srdce svých vnoučátek zcela osvojila, však se jim ale hned také všecka vzdala. Pan Prošek, babiččin zeť, jehož ona také nebyla dříve osobně znala, dobyl si srdce její na první setkání milou svojí srdečností a pěknou tváří, v níž se jevila dobrota a upřímnost. Jedna věc jen jí při něm vadila, a sice to, že neuměl česky. A ona prý to, co někdy německy rozuměla, už dávno zapomněla. A přece by byla tak ráda s Janem si pohovořila! - Jan jí ale potěšil tím, že české řeči rozumí; babička slyšela hned, že se vede rozmluva v domácnosti dvojitá. Děti a služky mluvily na pana Proška česky, a on jim odpovídal německy, čemuž ony již rozuměly. Babička doufala, že se časem také srozmí, a zatím si pomáhala, jak mohla.

Dceru svoji by byla babička již skoro ani nepoznala; viděla ji vždycky před sebou co veselé selské děvče, a tu shledala se s paní málomluvnou, více vážné povahy, v panských šatech, panského mravu! To nebyla její Tereška! - Babička viděla také hned, že ta domácnost dceřina jest zcela jinaká než ta, na kterou ona posud byla navykla. První dni byla radostí a překvapením jako omámena, ale poznenáhla začalo jí být nevolno, nepohodlné v novém domovu, a kdyby těch vnoučátek nebylo, ona by záhy zase do své chaloupky se byla vrátila.

Paní Tereška měla sice některé svoje panské libůstky, ale pro ty se nemusel nikdo na ni horšit, neboť byla paní velmi dobrá a rozšafná. Matku svoji milovala paní Prošková velmi a nerada byla by jí od sebe pustila, již proto, že musela zastávat službu kastelánky v zámku, a tudy nikoho neměla, komu by zcela odevzdat mohla hospodářství i děti jako matce.

Nebylo jí tedy milé, když zpozorovala, že se babičce jaksi stýská, a ona to hned zpozorovala a uhodla též, co babičce chybí! Jednoho dne pravila paní Tereška: "Já vím, mamičko, že jste zvyklá práci, že by se vám stýskalo, kdybyste měla celý den jen s dětmi chodit. Chcete-li příst, mám na hůře trochu lenu; budu ho mít hodně, jestli se nám na poli zvede. Nejmilejší by mi ale bylo, kdybyste se neobtěžovala přihlídnout trochu k hospodářství. Tou dohlídkou v zámku a tím šitím a vařením strávím všecek čas, to ostatní musím přenechat cizím lidem. Prosím vás tedy, buďte mi k ruce a poroučejte se vším, jak se vám líbí."

"To já ti s radostí udělám, jen když ti přijdu vhod; víš, že já jsem takové práci zvyklá," odpověděla babička všecka potěšena. Ještě ten samý den vylezla na hůru podívat se, jak to s tím lenem dopadá, a druhý den viděla děti po prvé ve svém živobyčí, jak se přede na vřetánko.

První, co si babička v hospodářství zcela na starost vzala, bylo pečení chleba. Nemohla snést, že služka s božím darem tak beze vši úcty zachází, ani do díže ani z díže, do pece ani z pece že jej nepřezehňává, jako by cihly v ruce měla. Babička, než kvas zadělávala, kopistem díž požehnala a to žehnání opakovalo se, kdykoli těsto do ruky se vzalo, až byl chléb na stole. Nesměl jí také žádný otevřhuba přijít do rány, aby jí "boží dar neuhranul!" i Vilímek, když vešel do kuchyně při pečení chleba, nezapomněl, že má říci "Pánbůh požehnej!" -

Když babička pekla chléb, měly vnoučata posvícení. Po každé dostaly podplamenici a po malém bochánku, švestkami neb jablkami plněném, což se jim dříve nestávalo. Musely ale zvykat dávat pozor na drobty. "Drobty patří ohníčku," říkala babička, když smítala se stolu drobečky a do ohně je házela. Když ale některý z dětí udobril chleba a babička to zhlédla, hned mu kázala drobečky sebrat a říkala: "Po drobečkách se šlapat nesmí, to prý duše v očistci pláčou." Také se mrzela vidouc, že se chléb při krájení nerovná: "Kdo se nesrovnává s chlebem, nesrovnává se s lidmi," říkala. Jednou prosil Jeník, aby mu babička zakrojila po straně do kůrky, že on to rád jí: babička to ale neudělala řkouc: "Neslyšel jsi, když se zakrojuje do chleba, že se ukrájou Pánubohu paty? Necht' je jak je, ty se neuč vymýšlet v jídle," a pan Jeníček musel si nechat laskominky zajít.

Kde jaký kousek chleba ležet zůstal, i kůrky, co děti nedojedly, strčila babička do kapsáře; trefilo-li se jít okolo vody, hodila rybám, rozdrobila mravencům, když šla s dětmi, nebo ptákům v lese, zkrátka ona nezmařila jediného sousta a vždy napomínala: "Važte si božího daru, bez něho je zle, a kdo si ho neváží, toho Bůh těžce tresce." Jestli dítě chléb z ruky upustilo, muselo jej pak políbit, jako za odprošení; tak i kdyby kde zrnko hrachu bylo leželo, zvedla je babička a vyznamenaný na něm kalíšek s úctou políbila. Tomu všemu babička i děti učila.

Jestli leželo na cestě husí peříčko, babička hned na ně ukázala řkouc: "Shýbni se, Barunko!" Barunka byla mnohdy líná a říkala: "Ale babičko, copak je o jedno pířko?" Z toho jí babička ale hned kárala: "Musíš si myslit, holka, sejde se jedno k druhému, bude jich více; a to si pamatuj přísloví: Dobrá hospodyňka má pro pířko přes plot skočit."

Paní Prošková měla v pokojích moderní nábytek: babičce se ale nehrubě líbil. Zdálo se jí, že se na těch vycpaných seslích s těmi vyřezávanými lenochy nedobře sedí, že musí mít člověk strach, aby se nezvrátil, a když se podepře, aby se to nerozlámalo. Na pohovku sedla všeho všudy jednou; když po porvé sedla a pera pod ní povolily, tak se chudák stará lekla, že div nevykřikla. Děti se jí smály, sedly na pohovku a houpající se volaly babičku, aby jen šla, že se to nezboří; ale babička nešla; "jděte mi k šípku," povídala, "kdopak by do takové houpačky sedal, to je tak pro vás."

Na lesklé stolky a skříně bála se co postavit, aby se lesk nepokazil, a ta skřín se skleněnými stěnami, za nimiž bylo všelijakých heblat narovnáno, stála v pokoji jen pro hřích, jak babička říkala. Děti si velmi rády okolo ní skákaly a obyčejně něco vyvedly, začez se jim dostalo od matky notného hřešení. Ráda ale sedla, když chovala malou Adlinku, ke klavíru, neboť dítě když rozplakané bylo, umklo, když mu babička začala zpolehounka na klapy bříkat. A Barunka někdy učila babičku jedním prstem hrát "To jsou koně, to jsou koně", a babička kývala hlavou a notovala si a vždy říkala: "Co si ti lidé všechno nevymyslejí! Člověk by měl, nic jinak, než že je v tom ptáče zavřené; jako hlásky to zní."

Když babička nemusela, to do pokoje nešla. Když neměla ani venku ani v domácnosti co šukat, seděla nejraději ve své sedniče, která byla hned u kuchyně a čeledníku.

Sednička ta byla zřízena dle babiččiny chuti. U velikých kamen byla lavice, podél zdi babiččino lože; hned u kamen za ložem malovaná truhla a při druhé zdi lože Barunčino, která spávala s babičkou. Uprostřed stál lipový stůl s trnožemi a nad ním visela od stropu dolů holubička, na podobenství svatého Ducha. V koutku u okna stál kolovrátek, přeslice s naditým kůželem, v kůželi zastrčené vřetánko; na hřebu bylo motovidlo. Na zdi viselo několik obrázků svatých, nad babiččíným ložem křucifix, okrášlen kvítím. Mezi oknem zelenal se v okrouhlíku muškát a bazalka a v plátěných pytlíčcích viselo tam rozličné koření, lipový květ, bezový květ, rmen a podobné, babiččina to apatyka. Za dveřmi visela cínová kropenička. V šuplíku ve stolku bylo babiččino šití, svazek nábožných písní, křížová cesta, svazek šňůr do zásoby na kolovrat, třikrálová křída a hromničná svíčka, kterou babička vždy po ruce měla a v čas bouřky rozsvítila. Na kamnech stál troudník s křesáním. V pokoji sice užívali k rozžehnutí lahvičky s fosforem naplněné, ale babička nechtěla s tím šlakovitým nástrojem nic mít. Jen jednou to zkusila, a kdoví jak se stalo, propálila si fěrtoch, který měla již pětadvacet let, a ještě prý se div nezadusila. Od té doby nevezala lahvičky do rukou. Hned si zaopatřila troudník, děti přinesly hadrů na troud, dělaly sírky, omáčely špičky v síře, a babička když měla svoje obvyklé křesací nádobí na kamnech, s upokojenou myslí lehala. Dětem to bylo také milejší a každý den se ptaly babičky, jestli nepotřebuje sírky, že jí jich nadělají.

Co se dětem v babiččině sedniče nejlépe líbilo, byla malovaná její truhla. Rády si prohlížely na červené půdě namalované modré a zelené růže s hnědými listy, modré lilie a červenožluté ptáčky mezi tím; ale větší radost měly, když babička truhlu otevřela. Bylo se však nač dívat! Spodní strana víka celičká byla polepena obrázky a modlitbičkami, samé to dárky z poutí. Pak tam byl přítruhlíček a v něm jakých to věcí! Rodinné spisy, listy od dcer z Vídně, malý sáček plátěný, plný stříbrných peněz, poslaných to babičce na přílepenou od dětí, jichž ona ale nepoužívši pro radost si nechávala. Dřevěná škatulka, v ní pět šňůrek granátů, na nich pak zavěšený stříbrný peníz, s podobiznou Josefa císaře a Marie Terezie. Když tu škatulku otevřela, a ona to vždy udělala, kdy jí děti žádaly, říkávala: "Vidíte, milé děti, ty granáty dal mi nebožtík váš dědeček k svatbě a ten dolar dostala jsem od Josefa císaře vlastnoručně. To byl hodný pán, Pánbůh mu dej věčnou slávu! No, až jednou umru, bude to vaše," doložila vždy, škatulku zavírajíc. - "Ale babičko, jakpak to bylo, když vám císař pán dal ten tolar, povězte nám to!" ptala se jednou Barunka.

"Až jednou mi připomeňte, pak vám to povím", odpověděla jí babička.

Mimo tyto věci měla babička v přítruhlíčku dva růžence dotýkané, fábory k čepcům a mezi tím vždy nějaký pamlssek pro děti. Dole v truhle leželo babiččino prádlo a šatstvo. A všechny ty mezulánky, fěrtochy, kabátky letní, šněrovačky i šátky ležely v nejlepším pořádku a navrchu byly dva škrobené bílé čepce, vzadu s holubičkou. V tom se děti babičce přebírat nesměly, když ale dobrou chvíli měla, zdvihla kousek po kousku říkajíc: "Vidíte, děti, tuhle kanafasku mám už padesát let, tenhle kabátek nosívala vaše prababička, tento fěrtoch je tak starý jako vaše matka, a všechno jako nové. A vy máte šaty hned zmýcené. Ale to je to, že neznáte, jak drahé jsou peníze! Vidíte, tenhle hedvávný kabátek stál sto rýnských, ale tenkrát platily bankocetle," a tak pokračovala babička dále a děti poslouchaly tiše, jako by tomu rozuměly.

Paní Prošková chtěla sice, aby babička se převlíkala do jiného šatu, jak v dobrém úmyslu se domnívala, pohodlnějšího, ale babička nezměnila na sobě ani té nejmenší lemovky a vždy říkala: "Pánbůh by mne, starou ženu, trestat musel, kdybych se chtěla chytat světa. Pro mne takové novoty nejsou, starý můj rozum by se do

toho nehodil." Zůstalo tedy při starém. Brzy se v domě řídilo všechno dle babiččina slova, každý ji jmenoval "babičko", a co babička řekla a udělala, bylo dobře.